

Z ráje do ráje

**PROČ LEHLA POPELEM STAROBYLÁ
BIBLICKÁ MĚSTA SODOMA A GOMORA?**

Dalekosáhlé následky našich rozhodnutí

Nová tolerance

Nečekaná pomoc

Náš osobní čas s Bohem

Vědecký pohled na svět

Vnádidla satanova kultu

Utrpení – Tváří v tvář Ježíši

Dalekosáhlé následky našich rozhodnutí

JAFETH T. ROGERS

Často máme tendenci při hodnocení důležitých osobností, nebo našich oblíbených přátel vyprávět jen to pozitivní, zatímco o jejich záporných vlastnostech mlčíme, nebo se o nich jen tak na okraj zmíníme. Mnozí nosí celý svůj život masku a předstírají, že jsou někým, kým by rádi byli. Když ale vyjde pravda na světlo, je to často spojeno s velkým zklamáním. Proto se v naší společnosti mnohdy setkáváme s lidmi, kteří se snaží své vlastní já zamaskovat.

Od Písma svatého bychom očekávali, že v něm najdeme jen popis událostí ze života příkladných lidí, kteří žili „svatým“ životem. To znamená, že bychom se zde měli dočíst o mužích a ženách, kteří ve svém životě nechybovali, ale žili ve vyšších sférách, kterých my jako normální smrtelníci, nikdy nemůžeme dosáhnout. V Bibli však najdeme něco zcela jiného. Bible nic nepředstírá, ale popisuje pravdivý život lidí, aniž by něco přikrašlovala. Dočítáme se zde o různých lidech, kteří se dopustili ve svých životech malých, ale i velkých a závažných chyb. Popisuje nám i následky, které tyto chyby do jejich života přinesly. Dozvídáme se také, jak Bůh s těmito chybujícími lidmi láskyplně jednal a kolik trpělivosti s nimi měl. Bible je Božím slovem a náš nebeský Otec nám v ní ukazuje, že pro každého z nás, pro Tebe i pro mě, existuje naděje na nový začátek, ať stojíme v životě kdekoli. „*Prorocství totiž nikdy nepřišlo z lidské vůle, ale Boží svatí lidé mluvili, jak byli puzeni Duchem Svatým.*“ (2 Petrova 1,21). Řešením je nový začátek, jehož cílem je ráj. Je to cíl, který se opravdu vyplácí.

Bible hovoří o muži jménem Abraham, kterému Bůh bohatě žehnal a očividně rozmnožil jeho majetek. Také mu Bůh několikrát slíbil, že se stane otcem velkého národa. Byl zde jen jeden problém, Abraham neměl děti a jak on, tak i jeho manželka Sára, nebyli zrovna nejmladší. Uběhlo mnoho let, ale vytoužené děti nepřicházely. Tento manželský pár se nacházel ve slepé uličce, ale zdálo se jim, že by tu přece jen jistá možnost řešení tohoto problému byla. V době, ve které žili, bylo mnohoženství běžné a nikdo na tom neviděl nic špatného. Bible však s tímto rodinným uspořádáním nesouhlasí a má pro člověka lepší řešení, jehož autorem je sám Bůh. „*Z té příčiny opustí muž otce svého i matku svou, a přidrží se bude manželky své, i budou jedno*

tělo.“ (1 Mojžíšova 2,24) Abraham společně se Sárrou vymysleli vlastní plán a sice Abraham si vzal druhou ženu jménem Hagar, Sárinu služku. Když po nějakém čase Hagar Abrahamovi porodila syna Izmaele, zdálo se, že se tak plní Boží zaslíbení. Brzy ale pochopili, že Abrahamova svatba s Hagar byla velkou chybou. Bůh Abrahamovi zaslíbil, že matkou jeho dětí bude Sára a Abraham svým činem situaci jen zkomplikoval a ukázal, že Bohu nedůvěřoval. Po narození Izmaele Hagar zpychla a rodinný klid byl značně narušen. Když se po letech staré Saře narodil vytoužený syn Izák, situace v rodině se ještě více vyostřila a nabrala rychlý spád. Hagar a její syn Izmael nenáviděli Sáru a Izáka, protože dědictví mělo připadnout jen Izákovi. Jediné možné řešení situace bylo poslat Hagar s jejím synem pryč, což Abraham s těžkým srdcem udělal. Bůh Izmaelovi zaslíbil, že z jeho potomků bude jednou velký národ. „*Také o Izmaele uslyšel jsem tě; a aj, požehnám jemu, a učiním to aby se rozplodil, a rozmnožím ho naramně velmi; dvanáctero knížat zplodí, a rozšířím jej v národ veliký.*“ (1 Mojžíšova 17,20) Praotec všech Arabů je právě syn Abrahama a Hagar – Izmael, zatímco praotcem všech Izraelců je Abrahamův druhý syn Izák, kterého měl se Sárrou. I v dnešní době se ve sdělovacích prostředcích dovídáme o konfliktu těchto dvou „bratří“.

V Novém zákoně je Abraham nazýván mužem víry a je nám dáván za příklad. Proč? Svých chyb, kterých se dopustil velmi litoval a Bůh mu odpustil. V budoucnosti se cele spolehnul na Boha a Jeho sliby, bez ohledu na své lidské myšlení, a jeho víra bezmezně rostla. Abraham se ze svých chyb poučil, ale následky zůstaly. Tak je to i dnes, za každé svoje rozhodnutí si musíme nést i následky.

Jednoho dne bude pravá tvář a pravé já každého z nás odhaleno a budeme se muset zodpovídat svému Stvořiteli. Bůh touží po každém z nás, je připraven nám naše hříchy odpustit a darovat nám nový začátek. Nabízí nám svou ruku a my se jí můžeme s vírou uchopit. Důvěřujeme mu? Celé nebe s milióny andělů očekává tvé rozhodnutí. Rozhodni se ještě dnes. Ať už uděláš jakékoliv rozhodnutí, bude mít vliv na tvůj věčný život v ráji. Rozhodnutí pro Boha nikdy nebudeš litovat!

Přeložila Katerina Rogers

Z ráje do ráje

Impressum

Nezávislý časopis »Z ráje do ráje« sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Marcela – Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@t-online.de
Tel/Fax: 0049 8024-473152
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ6601000000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

obsah

2	Dalekosáhlé následky našich rozhodnutí
Jafeth T. Rogers	<i>úvodník</i>
4	Proč lehla popelem starobylá biblická města sodoma a gomora?
Ján Kováčik	<i>téma</i>
7	Nejlepší jméno
Tomáš Kábrt	<i>třetí přikázání</i>
8	Nová tolerance 1. díl
Jaroslav Juřica	<i>série</i>
10	Svědectví o mé práci pro Pána
F. M. Visser	<i>misie</i>
11	Nečekaná pomoc
pravdivý příběh pro děti i dospělé	<i>dětem</i>
12	Náš osobní čas s Bohem 2. díl
Samuele Bacchiocchi	<i>společensví s Ježíšem</i>
15	Vědecký pohled na svět
Armin Krakolinig	<i>biblická věda</i>
17	Vnádidla satanova kultu
Robin de Ruiter	<i>kult</i>
19	Perličky	
20	Utrpení – Tváří v tvář Ježíši
Peter Hahne	<i>Ježíš hojí!</i>
24	Znám svoji identitu?
Jaroslav Juřica	<i>naším čtenářům</i>

»Pakli se vám zdá zle sloužiti Hospodinu, vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili.....já pak a dům můj sloužiti budeme Hospodinu.«

Jozue 24,15

PROČ LEHLA POPELEM STAROBYLÁ BIBLICKÁ MĚSTA SODOMA A GOMORA?

JÁN KOVÁČIK

O těchto dvou městech se Bible zmiňuje na několika místech, a to jak ve SZ, tak i v NZ. Nejstarší zpráva se objevuje již v 1. knize Mojžíšově (kapitola 10), kde je výčet potomků tří synů Noé: „*Toto jsou pak rodové Noe, Sema, Chama a Jáfeta, jimž se tyto synové zrodili po potopě.*“ (v.1) Každý z těchto synů se pak později stal praotcem jedné ze tří skupin národů, podle biblického rozdělení: **SEMITÉ**, **CHAMITÉ** (tj Kananejci, podle Chamova syna jménem Kanán, 1M 9,25) a **JÁFETITÉ**. Později, když se rozmnožili, každý z nich obsadil určité území, tak to v dějinách vždycky bylo.

„*A bylo pomezí Kananejských od Sidonu...až do Gázy a ...k Sodomě a Gomoře...*“ (1M 10,19) Je to tatáž Gáza, s níž bylo a je v současnosti tolik problémů mezi Palestinci a Izraelci.

Další biblické informace o městech – Sodomě a Gomoře – jsou z doby patriarchy Abrahama, který i se svým synovcem Lotem postupně putoval z východní Mezopotámie, z města Ur Kaldejských přes syrskou (aramejskou) zemi až do země kananejské. To bylo kolem roku 2000 př. Kr., asi 350 let po potopě.

Mravní zkaženost obyvatel Sodomy a Gomory

Když se Abraham společně s Lotem po krátkém pobytu v Egyptě usadili v Kanánské zemi, museli po nějaké době řešit určitý problém:

„*Byl pak Abram bohatý velmi na dobytek...Také i Lot...měl ovce a voly i stany. A nemohla jim země postačovati, aby spolu bydlili, proto, že zboží jejich bylo veliké...*“ (1M 13,2.5.6)

Aby se vyhnuli sporům a nedorozuměním, ke kterým docházelo mezi pastýři Abrahamových a Lotových stád dobytka, Abraham, jako starší muž, navrhl řešení: „*Řekl tedy Abram Lotovi...Zdaliž není před tebou všechna země? Odděl se prosím, ode mne. Půjdeš-li nalevo, já napravo se držeti budu, pak-li půjdeš napravo, nalevo držeti se budu.*“ (1M 13,8.9)

Zištý Lot, místo aby dal přednost volby staršímu Abrahamovi, využil nabízenou příležitost a okamžitě jednal. Porozhlédl se po krajině a „když spatřil všechnu rovinu kolem Jordánu, kteráž před

Z ráje
do ráje 6 2005

tím, než Hospodin zkazil Sodomu a Gomoru...zvlažována byla jako zahrada Hospodinova..., zvolil sobě všecku rovinu Jordánskou...a tak se oddělili jeden od druhého.“ (1M 13,10.11)

Z lidského pohledu si vybral to lepší, rovinu. To horší ponechal Abrahamovi. A jako správný nomád, se musel přesunovat se svými stády z místa na místo – vyhledávat nová pastviska. Svým stěhováním se přiblížil se až k Sodomě (1M 13,12) Jenže tato nádherná jordánská nížina, bohatá na tropické rostlinstvo – palmy, olivy, fíky, granátová jablka, vinnou révu...a plná vzácného zboží, které sem přivázely karavany, byla doupětem různých hříchů: nemravnosti, pýchy, nešlechtnosti a mnohých dalších. (Jer 23,14, Ez 16,49) „*Lidé pak sodomští byli zlí a hříšníci před Hospodinem velicí.*“ (1M 13,13)

Nebeští vyslanci u Abrahama

Bible nás neinformuje kolik let uplynulo od doby, co se Lot oddělil od Abrahama a jak dlouho už bydlel v Sodomě. To ani není důležité. Pojednává však o tom, co těsně předcházelo jejímu zničení. Abraham, který bydlel a pohyboval se někde v oblasti Hebronu, vzdáleném od Sodomy asi 60 km, dostal jednoho dne zvláštní návštěvu. Nebyl to nikdo ze „sousedů“, ani členové obchodní karavany, vezoucí vzácné zboží. Neměli ani velbloudy ani osly, na kterých by cestovali. Ne, nic takového! Byli to ovšem cizinci, jenže on nevěděl, odkud přicházejí. „*A když pozdvihl očí svých, viděl a aj tři muži stáli naproti němu...*“ (1M 18,2)

A jak bylo zvykem v Orientu a je až doposud, přivítal je velice aktivně, nabídl jim vodu na umytí (osvěžení) nohou, usadil je ve stínu velkého dubu stojícího vedle jeho stanu a připravil jim bohaté pohoštění. Když stál pod dubem a pozoroval je, jistě uvažoval: Kdo jsou tito cizinci? Proč jdou kolem a kam mají

namířeno? Čím se zabývají? Že jsou to vyslanci nebe, andělé, se dověděl ze společné rozmluvy až později. U Abrahama se zastavili jen proto, aby mu oznámili Boží soud týkající se zničení sodomských obyvatel, prosáklých odpornou hříšností. Jejich cílem byla tedy Sodoma a Gomora.

Mluvčí andělů, vystupující jako Hospodin (Jahve), prozradil Abrahamovi, který je pak šel doprovodit kousek cesty, důvod jejich poslán: „*Proto, že přemožen jest křik Sodomských a Gomorských, a hřích jejich, že obtížen jest náramně (je velice těžký): sestoupím již a pohledím...*“ (1M 18,20)

Dále pal Abrahamovi řekl, že si situaci ověří na místě a pokud uvidí, že jejich hřích přesáhl mez únosnosti, tak je zahladí. Když se Abraham tuto skutečnost dověděl, rychle jednal. Vždyť tam měl své příbuzné, Lot s rodinou, který se před časem od něj oddělil. Musí je zachránit! Obrátil se na „mluvčího“ a pokorně prosil:

„Pane, bude-li tam padesát spravedlivých, neodpustíš tomu městu?“ Když byl ujištěn, že v tom případě bude město ušetřeno, Abraham pro jistotu odčítal a postupně snižoval počet spravedlivých, až dospěl k počtu deseti. Opět Hospodin řekl: „*Nezahladím pro těch deset.*“ (1M 18,32). Jak úžasné se Bůh slitovává! Po rozmluvě se rozloučili a každý šel svou cestou: Abraham se vrátil ke svému stanu a andělé pokračovali do Sodomy, do které vstoupili už jen dva. Hospodin se vrátil do své nebeské rezidence. Dokážeme si představit, jak vzácný byl Abraham v Božích očích, když sám vládce vesmíru se u něj zastavil, mluvil s ním a sdělil mu, co zamýšlí udělat se Sodomou a Gomorou – s jejich obyvateli?

Vykonatelé soudu vcházejí do Sodomy

„*Přišli pak dva andělé do Sodomy večer, a Lot seděl v bráně Sodomské. Kterýžto když uzřel, vstav, šel*

jim v cestu a sklonil se tvář až k zemi.“ (1M 19,8) Lot rovněž jednal jako pravý orientálec. Pozval tyto neznámé cizince do svého domu a nabídl jim nocleh. Odmítl s tím, že přenocují na ulici. Ale když je opět přemlouval, aby nezůstávali venku, vstoupili do jeho příbytku, kde jim připravil pohoštění.

Dřív než ulehli, muži toho města zaútočili na dům a žádali Lota, aby jim vydal své hosty: „*Vyved' je k nám ať je poznáme.*“ (v.5) Nejednalo se o žádné přátelské seznámení s cizinci, od kterých by se chtěli dovědět „co nového ve světě“. Ne, nic takového! Sodomští muži byli totiž homosexuálové a dožadovali se cizinců proto, aby na nich mohli konat své hříšné a ohavné sexuální zvrácenosti. Lot své sousedy od tohoto činu odrazoval tím, že jsou to přece jeho hosté. Ale bezvýsledně! A jelikož jejich agresivita narůstala i proti samému Lotovi, andělé zasáhli: Vtáhli Lota dovnitř a všechny útočníky ranili slepotou, takže byli nuceni se rozejít. Až nyní se Lot dozvěděl, kdo jsou tito jeho hosté, když mu řekli, za jakým účelem přišli do Sodomy.

Andělé si tedy na místě „ověřili“ mravní zkaženost, hřích sodomských a pak začali jednat: „*I řekl muži k Lotovi: Máš-li ještě zde koho...vyved' z místa tohoto. Nebo zkazíme místo toto, proto že se velmi rozmohl křik jejich před Hospodinem a poslal nás Hospodin, abychom zkazili je.*“ (1M 19,12.13)

Přesto, že se Lot trápil nad špatnostmi, nad hříchy, které se tam provozovaly, zabydlel se v Sodomě natolik, že se mu nechtělo opustit všechno to, co si tam vybudoval. Ne, nechtělo se mu utíkat do neznáma! Když váhal, andělé jej, jeho ženu a dvě dcery uchopili za ruce a násilím vyvedli z města, určeného ke zkáze. Museli si pospíšet, aby se co nejrychleji dostali do bezpečí. Neměli se ani ohlížet zpět, aby nezahynuli. A Bůh byl k nim tak milostiv, že dokud nebyli v bezpečí, nebyl z nebe seslán zničující oheň.

Sodomská města lehla popelem

To byla poslední noc obyvatel Sodomy. Nepočítali s tím, že se už rána nedožijí.

„A Hospodin dštil na Sodomu a Gomoru sirou a ohněm...a podvrátil ta města i všecku tu rovinu, všecky také obyvatele těch měst, i všecko, což roste ze země.“ (v.24.25)

Lotova žena neuposlechla varování andělů, ohlédla se a Bible nás informuje, že se změnila v solný sloup. Pohlédla do „epicentra“ padajícího ohně z nebe, jehož zář ji smrtelně zasáhla. Zpráva o katastrofě, která dopadla na tamější obyvatele pro jejich zvrácenost, končí slovy: *„Vstav pak Abraham ráno, pospíšil k místu tomu, kdež byl stál před Hospodinem. A pohleděl k Sodomě a Gomoře...a aj vystupoval dým z země té, jako dým z vápenice.“ (v.27.28)* Hříšná města zmizela úplně ze zemského povrchu.

Sodomští nejen že vedli nemravný život, ale jako všichni pohanští obyvatele starého Orientu, holdovali i různým formám spiritismu. Zabývali se magií, čarováním, věštěním z hvězd (horoskopy) i ze zvířecích vnitřností. To všechno Bůh zakázal. A jaká je současnost? Bezmála každý časopis nabízí nejrozumnější horoskopy. Lidé se snaží prostřednictvím různých médií navázat kontakty s nadpřirozeným světem, s mrtvými příbuznými, aby se s nimi „poradili“. To vše jsou hříchy a ohavnosti, které Bůh nenávidí a pro které byla zničena nejen Sodoma a Gomora, ale i další města.

Závěrečné zamýšlení

Každá biblická zpráva má svůj hluboký význam. Bůh ji dal zaznamenat kvůli nám, abychom se z ní poučili a vystříhali se následování

praktik, které jsou Písmem svatým zakázány. Tato poučka platí i o Sodomě a Gomoře. Vždyť doposud lidé užívají rčení: „To je ale Sodoma!“ – a myslí tím zkaženost.

Po vymanění se ze sevření komunistického ateismu koncem roku 1989, který nedopřál průchod víře a snažil se ji všemožným způsobem udusit, byli lidé žádostiví slyšet biblickou zvěst. Toužili po Bibli, která jim byla odpírána a do té doby byla jen „podpultovým“ zbožím. Celá vydání Biblí byla zkonfiskována, odvezena do sběrných surovin a pak v papírnách zlikvidována. V současnosti už Bible nejsou „úzkoprofilovým“ zbožím, jsou k dostání v různých knihkupectvích, ale lidé o ně a o evangelizační přednášky nejeví zájem.

Jak čas plyne, mnozí dávají přednost východním pohanským náboženstvím (hinduismu, buddhismu...). O zakladatele křesťanství, o Ježíše, který je vykoupil svojí obětí, nemají zájem. Nemají zájem otevřít Mu své srdce, aby se stal součástí jejich života, aby bydlel s nimi...Opakuje se totéž, jako když se narodil v Betlémě. V žádné betlémské domácnosti se pro Něj nenalezlo místo, ale ani v ubytovně pro návštěvníky. Byl odkázán do jeslí, v přístřešku pro zvířata. To ovšem nebyly jesle jako nyní mají děti, kde mají všechno pohodlí. Ježíšovy jesle byly zařízením, kde se ovčím dávala tráva nebo seno. Jak smutná skutečnost tehdy, ale i nyní!

Mnozí lidé se přeorientovali na volnou lásku, nahotu a sex, který se všude nabízí: v časopisech, kinech, TV, internetu, sexshopech, nightclubech a na mnoha dalších místech, kde jsou tyto „služby“ poskytovány. A máme zde i něco ze Sodomy: homosexuálové a lesbičky. Prý se jedná o „jinou orientaci“. A takto orientovaní jsou členy i různých křesťanských církví a dokonce mohou být i „duchovními“!

To vše jsou hříchy volající do nebe! Boží andělé i dnes, v 21. stol. Procházejí zemí a monitorují všechnu ohavnost současných obyvatel, dějící se pod sluncem. Až doba dozraje, až hřích dosáhne svého vrcholu – jako kdysi v Sodomě – Bůh opět zakročí, tentokrát ovšem zlikviduje hřích definitivně i s jejím původcem, satanem! Zamysleme se nad tím, co sděluje Písmo:

„A též podobně, jak se dělo ve dnech Lotových: jedli, pili, kupovali, prodávali, štěpovali, stavěli. Ale dne toho, když vyšel Lot ze Sodomy, dštil ohněm a sirou s nebe, a zahladil všechny. Tak podobně v ten den, když se Syn člověka zjeví.“ (L 17, 28-30)

„Přijde pak ten den Páně, jako zloděj v noci, v kterém nebesa jako v prudkosti vichru pomínou a živlové pálivosti ohně rozplynou se i ty věci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou.“ (2Pt 3,10)

Bůh, jelikož je LÁSKA, posílá všem lidem poselství záchrany. Žijeme v poslední době, kdy se dějiny naší země uzavírají, kdy stojíme na prahu věčnosti, která nastane Ježíšovým příchodem.

„Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho, a klanějte se tomu, kterých učinil nebe i zem i moře i prameny vod.“ (Zj 14,7)

„Zná Pán ty, kteří jsou jeho, a: Odstup od nepravosti každý, kdož vzývá jméno Kristova.“ (2 Tm 2,19)

Ježíš přijde brzo, velice brzo. Každý člověk je tvůrcem svého osudu. Když se na Jeho příchod připravíme, když budeme Ježíše očekávat, On nás vezme k sobě do nebeských příbytků, kde On přebývá. Následujme Jeho laskavý hlas, kterým nás k sobě zve a vyjádřeme svoji touhu po Něm slovy: „Přijdi tedy, pane Ježíši!“ ■

Nejlepší jméno[®]

Málokdo je spokojen se svým jménem. Nevím, jak vám, ale mně již vadit přestalo. Není to tím, že jsem již odrostl školním lavicím a rozpustili spolužáci mé jméno nekomolí do posměšných rýmovaček. Není to ani tím, že by se mi mé jméno nějak více zalíbilo. Jde o to, že jsem poznal význam důležitějšího jména - dobrého jména v domě, kde potkávám sousedy, v práci, kde mě hodnotí šéf i uklízečky, v rodině, která má jak na dlani mé soukromí.

„Vzácnější je jméno dobré než bohatství veliké“ (Kniha přísloví 22. kapitola, 1. verš) - to je biblická pravda, vyzkoušená bezmála třemi tisíci lety. Mít dobré jméno, dobrou pověst, to je dnes velká vzácnost. A v našem skeptickém národě zvlášť. Dobré jméno je odpovědnost, závazek k lidem. Pro politika je to součást požadované kvalifikace. Pro podnik otázka bytí a nebytí v konkurenčním světě obchodu. Dobré jméno je nesrovnatelně důležitější než sebelepší název. O udržení dobrého jména se vedou rozsáhlé kampaně a soudní spory s bulvárními novináři. Dobré jméno je totiž třeba přebedlivě střežit. Před pomluvou, nařčením, urážkou, znevážením, zneužitím.

„Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo; neboť nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo.“ (2. kniha Mojžíšova 20,7). Třetí přikázání Božího desatera chrání nejlepší jméno, jaké kdo kdy mezi lidmi měl. Jaké je to jméno? Nacházím v Bibli stovky různých pojmenování, titulů a symbolů Boha. I s těmito seznamy jsem však na Boží jméno krátký. Jeho mocné jméno nestvořily komplimenty. Tvoří jej mocné činy. „A ukazovals znamení a zázraky na Faraonovi i na všech služebnících jeho, i na všem lidu země jeho; nebo věděl jsi, že jsou pýchu provodili nad nimi. Čímž jsi dobyl sobě jména, jakž se to podnes vidí.“ (Nehemiáš 9,10). Můj život, každý můj dech, košatý strom i květiny za mým oknem jsou výsledkem jeho velikých činů. Nejkrásnější vztahy, jaké jsem kdy prožil, jsou jeho dílem, jeho velkým jménem. Abych jej pochopil, narodil se dokonce jako já. Jako člověk Ježíš Kristus. Aby mne přesvědčil, šel až na kříž. Abych já nemusel, trpěl za své odcizení až k smrti. Aby mě zbavil strachu, vstal z mrtvých. „Vykoupení poslal lidu svému, přikázal navěky smlouvu svou; svatě a hrozné jest jméno jeho.“ (Žalm 111,9).

Každý den nás důmyslné reklamy přesvědčují o dobrém jménu sušenek a pneumatik. Nedáme dopustit na jméno svého zamilovaného fotbalového týmu. Krok za krokem, oběť za obětí, budujeme své dobré jméno ve společenském žebříčku. Pak přijde kdosi (jen co zjistíme, kdo to byl!) a vezme si nás nešetrně do úst. Co si to dovoluje? Poškodil naši čest, naše dobré jméno! Rozruší nás také, když zneužijeme svou neúctou k Bohu, k bližním, k celému stvoření jméno nejvzácnější? Zneužít dobré jméno, to není jen přehlédnutí třetího přikázání. To je zneužití svého vlastního života. ■

Tomáš Kábrt

„Nevezmeš
jména
Hospodina
Boha
svého
nadarmo;
neboť
nenechá
bez
pomsty
Hospodin
toho, kdož
by bral
jméno jeho
nadarmo.“

2. kniha
Mojžíšova 20,7

NOVÁ TOLERANCE 1.díl

JAROSLAV JUŘICA

Dlouho jsem si myslel, že vím, co lidé mají na mysli, když mluví o toleranci. Dospěl jsem k přesvědčení, že původní význam slova tolerance se velmi liší od dnešního významu.

Ve slovníku najdeme toto vysvětlení: „Uznání a respekt (náboženského přesvědčení, chování atd., aniž bychom se ho účastnili), a něco nebo někoho snášet či trpět.“

Tato definice již neodpovídá dnešnímu chápání. Nová tolerance představuje pro mě i pro moji rodinu vážné nebezpečí. Podívejme se na ní blíže.

Různý způsob života

Eva byla vychována v ateistické, ale láskyplné rodině s přísnými pravidly. V očích rodičů byla dobrou žákyní a velice slušným děvčetem. V 18 letech začala studovat na vysoké škole s velmi dobrým prospěchem. Každé prázdniny trávila u rodičů. V posledním roce studia přijala křesťanský způsob života a provdala se za věřícího manžela. Později představila rodičům první vnučku Karlu.

Když Karla začala dospívat, museli její rodiče přiznat, že dcera odmítá mnohé hodnoty, kterých si vysoce cenili. Byli znepokojeni a doufali, že dcera z tohoto období vyrostle. Přesto byli rádi, že neskouzla do oblasti užívání drog a alkoholu. Karla odmaturovala a začala studovat na vysoké škole, kde se seznámila s přítelem Jendou. Mamince o něm vyprávěla jen to nejlepší a pěla o něm samou chválu. Také jí řekla, že přijedou spolu na návštěvu na část prázdnin.

Maminka se nabídla, že připraví pokoj pro hosty. Karla se zarazila a prohlásila, že to není nutné, že mohou spát spolu v jejím pokoji.

Maminka protestovala: „To přece nejde, co tě to napadlo.“

Karla již objasnila Jendovi názor rodičů, ale přesto jí to poněkud vadilo! „Tak dobře, budeme respektovat vaše cítění, pokud zde budeme.“ „Chceš mi říci, že jinak již spolu spíte?“ zeptala se maminka.

„Ano“, odpověděla Karla. Jendovi rodiče s tím nemají žádné problémy. Ostatně, mnoho lidí nemá takové názory, jaké máš ty a tatínek.

Maminka potřásla hlavou a setřela si slzy.

Karla pokračovala: „Pro tebe a tatínka bylo nemyslitelné společně žít před svatbou. Ale já to

tak nevidím. Ty máš svůj systém hodnot a já svůj. To ale neznamená, že tvůj je správný a můj ne. Musíme se vzájemně respektovat. Ty moje mínění a já tvoje. Nemůžeme vnucovat své hodnoty a přesvědčení jiným lidem.“

Maminka jen vzlykala a nenašla odpověď.

To je příklad široké propasti mezi rodiči a dětmi vytvořené „novou tolerancí.“ Karla se stala její kořistí. Rodiče potřásají hlavami a ptají se, kde udělali chybu a proč jsou jejich názory špatné. Ale tím nebezpečí „nové tolerance“ nekončí. Přináší sebou stále nebezpečnější a hroživější následky. Mnohdy případy končí až před soudem a ztrátou zaměstnání.

Tradiční tolerance

Zopakujme si, jak definuje slovník slovo tolerovat. Uznat a respektovat, něco nebo někoho snášet či trpět. Jak definuje toleranci Bible?

Berte na sebe navzájem ohled...Pokud záleží na vás, mějte se všemi lidmi pokoj. (Ř 12,16.18) Přijímejte se tedy navzájem, jako Kristus nás do Boží slávy. (Ř 15,7).

Boží slovo jasně ukazuje, jak se mají křesťané navzájem chovat a také, jaký mají mít vztah k těm, kteří stojí vně.

Buďte vždy pokorní a mírní, trpělivě se navzájem snášejte v lásce...(Ef. 4,2). Buďte k sobě navzájem laskaví a milosrdní. Odpouštějte si navzájem, tak jako Bůh v Kristu odpustil vám. (Ef. 4,32)

Tradiční tolerance se plně kryje s biblickými příkázáními.

Nová tolerance

Španělský filosof Fernando Savater ve své knize El Mito Nacionalista, (Madrid 1996, str. 16-19) tvrdí:

„Tolerance ... módní učení znamená, že všechny názory jsou si rovny. Každý má své pravdivé jádro a všechny mají být respektovány, nebo být chápány. To znamená, že neexistuje žádná racionální cesta k hledání rozdílů.“

Thomas A. Helmbrock (Insights on Tolerance, Cross and Crescent, léto 1996, 2) píše:

„...Neexistuje žádná hierarchie pravdy, tvoje a moje přesvědčení jsou si rovna a všechny pravdy jsou relativní.“

Pochopili jsme význam? Nová tolerance je definována jako pohled, který staví všechny hodnoty, přesvědčení, životní způsoby a nároky pravdy na stejnou úroveň.

Tradiční tolerance říká, že každý má stejné právo, věřit a říci, co si myslí, že je správné. Nová tolerance prohlašuje, že víra a přesvědčení každého jednotlivce je stejně správné. To znamená, mimo jiné, že všechny náboženské směry i všechny nároky na pravdu jsou si rovny. Všechny hodnoty jsou stejné.

Ale ne všechny hodnoty, životní styly, nároky na pravdu a náboženství jsou hodny pozornosti. Například hodnoty Ku-Klux-Klanu si nezaslouží tu nejmenší pozornost, stejně jako pravidla jiné, například rasistické organizace.

Bible nám zřetelně ukazuje, že všechny hodnoty, náboženství, životní styly a nároky na pravdu nejsou stejné. Učí nás, že Bůh Bible je pravý Bůh (Jer. 10,10), že všechna Jeho slova jsou pravda (Ž 119,160), že vše je nesprávné, co v očích Božích je špatné (5.M 6,18). To je zjevená pravda v Božím slově.

Cena nové tolerance

Uvědomme si, že cílem nové tolerance není jen akceptovat ty lidi, kteří jsou jiní, nebo mají jinou víru, jinak se chovají, ale donutit všechny ostatní, aby uznali, že jejich aktivity jsou dobré a účastnili se jich. Ale co se stane s těmi, kteří odmítou následovat novou toleranci? Co

se stane s těmi, kteří nebudou nazývat dobrým např. špatný životní styl, kteří budou rozlišovat mezi náboženstvími atd.?

Takoví lidé budou považováni za zaryté fundamentalisty, fanatiky, extrémisty a pobuřovatele veřejnosti, rušitele všeobecného klidu a míru.

Brzy budou muset drazé zaplatit ti, kteří neúčinkují ve hře nové tolerance. Ap. Petr varuje.... 1 P 4,4.

Doba si žádá porozumění

Jedno přísloví říká: „Dobře definovaný problém, je již napůl vyřešený.“

Je důležité vlastnit něco z mužů, kteří jsou popsáni v 1 Par 12,32: *“Z synů také Izacharových, znajících a rozumějících časům, tak že věděli, co by měl činit lid Izraelský, knížat jejich dvě stě, a všichni bratří jejich činili podle rčení jejich.”*

Bible nám říká, že muži z rodu Izacharova rozuměli časům tak, že věděli, co by měl činit lid Izraelský. Musíme rozumět dobře, ve které žijeme, protože jen tak budeme vědět, s kým máme co do činění a jak bychom měli efektivně reagovat.

Nárůst nové tolerance souvisí se všeobecným zánikem etického teismu. A/ Etický teismus představuje víru, že spravedlnost a nespravedlnost jsou absolutní a neměnitelné a jsou dány Bohem a sděleny lidem. Tento náhled na pravdu a morálku tvoří až dodnes základ západní civilizace.

B/ Modernismus postavil do stínu etický teismus. Sestává z několika časových epoch, doby renesance 13. až 16. století, doby osvícenství 16. a 17. století, průmyslové revoluce 18. a 19. století, a doby darwinismu. Darwin je bývalým studentem teologie, který dokončil zničení hodnot a morálky.

Tento posun v myšlení přesvědčil lidi, že ne Bůh, ale oni sami jsou soudci pravdy a morálky. Lidské výkony udělaly z člověka arogantní a sebejistou osobnost.

C/ Postmodernismus povstal mezi léty 1960 až 1990 jako kulturní fenomén. Mimo jiné hlásá, že neexistuje pravda v objektivním smyslu. Je to produkt osobní kultury, atd....

Chrám nové tolerance

„Chrám nové tolerance“ působí dvojím způsobem. Za prvé působí aktivně jako velký protivník Krista a jeho následovníků. Za druhé, působí pasivně jako moderní chrám modlářství, tak jako Gándí, Mandapan na jihu indického města Madras. Na některých sloupech chrámu jsou vyryty figury, nebo symboly různých náboženství. Např. kříž, meditujiící Buddha, bůh Hindu a islámské kaligrafie z Koránu. Na jednom rohovém sloupu jsou napsána slova Mahatmy Gándího: *„Již dávno jsem dospěl k závěru, že všechna náboženství jsou správná (pravdivá), ale všechna v sobě skrývají určitý omyl. I když se pevně držím vlastního náboženství, měla by mi být ostatní stejně milá, jako hinduismus.”* (J. Robert Nelson, Tolerance and the Christian, Faith, Religion in Life 33,Nr.4).

První krok chrámu tolerance vede k likvidaci víry v živého Boha, Boha Abraháma, Izáka a Jákoba. Krok za krokem a den za dnem je odbourávána velká víra v Boha.

Ten, kdo jednou začne pochybovat o existenci pravého Boha, ztratí měřítko pro pravdu a Boží charakter. Druhý krok je krokem modlářství a prohlašuje: *„Já jsem sám sobě bohem. Já určím, co je správné a nesprávné, co je pravda a co omyl, co je dobré a co zlé.”* Stejně modlářství, zruinovalo babylonského krále: „Izaiáš 14,13-14“.

Když budeme dělat to, co je v našich očích správné, jsme připravení přijímat nebezpečná náboženství jako např. New-Age a oddat se zkaženostem a sexuální nemoralitě.

Existuje biblická cesta k rozbití nové tolerance, kterou se budeme zabývat v příštích číslech. ■

Svědectví o mé práci pro Pána

Nejdříve jsem byl katolíkem. V roce 1980 mě bylo čtyřicet let a v té době mě Bůh oslovil a vyzval, abych si koupil Bibli a četl ji. Teprve 6 let později jsem byl pokřtěn do Církve adventistů sedmého dne. Od mého křtu v roce 1986 jsem zvěstoval učení CASD. V té době jsem ztratil zaměstnání. Ve vinici mého Pána jsem našel práci, kterou již vykonávám téměř 20 let. Bůh je můj zaměstnavatel, a lepší zaměstnavatel neexistuje!

Bratr, který mě vysvětloval učení Bible, také mi vysvětlil desátkový systém. Vzhledem k tomu, že se můj životní styl změnil a tím pádem jsem nekupoval drahé a mnohé zbytečné produkty, mohl jsem bez problémů dávat desátky. Malachiáš 3,10-11 mluví o otevření "průduchů nebeských" a Bůh mi až do dnešního dne žehná na základě tohoto zaslíbení! Začal jsem jednoduše s prací dům od domu s traktátem o sobotě, který jsem si rozmnožoval na kopírovacím stroji v jednom supermarketu. Nyní mám vlastní tiskařský stroj, na kterém tisknu měsíčně 10.000 až 20.000 traktátů. Celkově jsem jich vytiskl a rozšířil více než jeden milión. V naší provincii Friesland je asi 600 vesnic a 11 měst. Traktáty jsem rozšířil asi ve 400 vesnicích. Prorokyně E. G. White píše v knize "S evangeliem od domu k domu" na straně 121 následující: "Knihy 'Velký spor věků' si vážím více než stříbra a zlata, a velmi si přeji, aby se dostala k lidem. Zatímco jsem psala Manuscript 'Velkého sporu věků', byla jsem si často vědoma přítomnosti Božích andělů." Jedna skupina laiků v Holandsku pod vedením Bratra Wima Wiggerse začala tisknout a prodávat knihy od Ellen G. White. Nejdříve byl nabízen "Velký spor věků" za 1,25 Guldenů.

(cena tisku na vlastním tiskařském stroji) Začal jsem investovat peníze do 3000 knih "Velkého sporu věků". Od roku 1991 se mi podařilo s Boží pomocí roznést a prodat ročně asi 1.000 výtisků. Celkem je to 14.000 knih "Velkého sporu věků". Rozšiřování této knihy je mou stálou modlitební prosbou.

Abych mohl svou práci financovat, potřeboval jsem samozřejmě peníze. Protože náš nebeský Otec je bohatý, obrátil jsem se k Němu s touto prosbou. Nikdy mi na tuto práci nechyběly peníze. Pečlivě jsem oddělil peníze na rozšíření evangelia od mých peněz na vedení domácnosti a zřídil dvě různá konta.

Pořádám také projekty, které nikdy nekončí, jako např. projekt P5, na kterém pravidelně pracuji. Pod tímto názvem je možno zdarma získat knihu "Velký spor věků".

V uplynulých letech jsem nashromáždil tisíce jmen a adres. V posledních letech byla vyvinuta iniciativa, postarat se o objednavatele knihy "Velký spor věků" zentrálně a těmto lidem pravidelně posílat i jinou adventní literaturu.

Motivaci pro tuto práci jsem mimo jiné našel v knize "Kristova Podobnost", kde je na straně 247 – 280 psáno, že máme používat talenty které nám Bůh dal, jako např. čas nebo peníze.

Všichni obdrželi od Boha jeden nebo více talentů. Abychom tyto ceny neztratili, musíme je používat. Také je o tom psáno v Bibli u Matouše 25,14-30.

Důležitou dobu, ve které jsem se hodně naučil, jsem strávil v Het Kervel (Hengelo), kde bratr Jan de Groot a jeho manželka Lineke již 18 let úspěšně evangelizačně pracovali, a také organizovali konference. Bydlel jsem zde asi 3 roky. Našel

jsem zde taky svou manželku, která mě v mé práci neustále podporuje. Její talenty jsou v oblasti práce od domu k domu, a také v pěstování ovoce a zeleniny v naší zahradě.

V roce 1991 jsme koupili dům na vesnici, abychom mohli nerušeně bydlet a dýchat čerstvý vzduch. Poznal jsem a naučil jsem se, že je nutné urdžovat rovnováhu mezi tělesnou a duchovní prací. Tuto informaci najdeme v knize "Výchova" od E. G. White. Když jsem bydlel v Krevle, tak jsem mohl koupit mnoho knih v Anglii a v Americe.

Text u Amose 3,7 nám jasně říká, že Bůh mluví skrze své proroky a Boží lid potřebuje toto vedení.

Bůh dal svému lidu různé talenty. Nikdo nemusí kopírovat druhého, ale může jiným pomoci a podpořit je. I dnes Bůh vyžaduje od svých dětí, aby byly horlivé (Zjevení 3,19) a pracovali sami nebo v malých skupinách. Naučil jsem se pracovat sám od domu k domu – alespoň 2 nebo 3 dny v týdnu. Právě o prázdninách je více lidí doma. V posledních 60 dnech jsem měl více než 60 objednávek knihy "Velký spor věků". Každý den musím jednu nebo více těchto knih zabalit a odeslat. Rozšiřování traktátů je "práce evangelia" která má stejnou hodnotu, jako práce kazatele. Tato, na první pohled jednoduchá práce, může zachránit mnoho lidí před zahynutím. Všichni, kteří tuto práci vykonávají, by si měli přečíst knihu "Svědectví pro kazatele"

V mém autě mám lístek s následujícím textem:

"Posilni se a zmužile se měj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin Bůh tvůj, kamž se koli obrátíš." (Jozue 1,9)

F. M. Visser, Holansko

dětem

Nečekaná pomoc

pravdivý příběh pro děti i dospělé

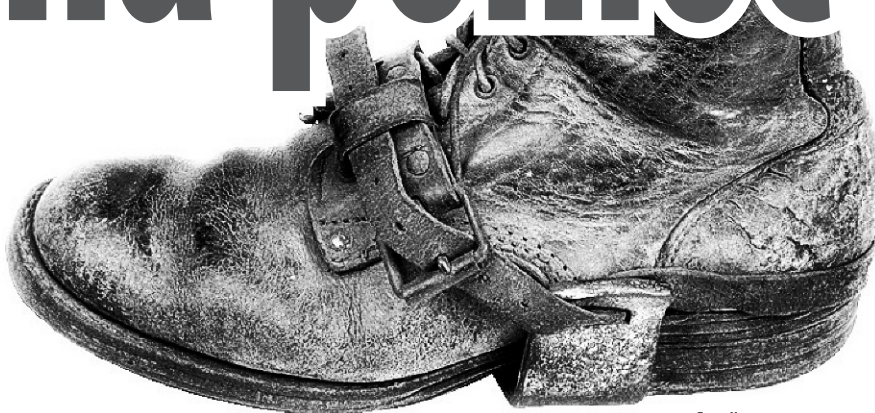

Foto: Hemera

Byl teplý, slunečný, letní den. V dálce bylo vidět Ženevské jezero s lesknoucí se vodní hladinou, ve které se zrcadlily hory francouzské části Švýcarska. Ze všech stran bylo slyšet zpěv ptáků. Stejně se ozývali i cvrčci.

Profesor Durand a jeden mladý Angličan šli spolu polní cestou v blízkosti Lausanne. Vedli spolu zřejmě zajímavý rozhovor. Nepozorovali krásu přírody, nenaslouchali chvalozpěvu malých stvoření, jejich myšlenky se zabývaly vážnými otázkami, které chtěli vyřešit.

Při rozhovoru uviděl student stát na okraji zoraného lánu půdy pár značně onošených bot, které zřejmě patřily jednomu nájemnému dělníkovi. Ten pracoval na poli a pravděpodobně se brzy vrátí k obědu. „Pane profesore“, řekl student se smíchem, „udělejme si z člověka, kterému ty boty patří, trochu legrace“. „Co byste chtěl udělat?“ „No, mohli bychom ty ubohé boty schovat. Stejně nemají žádnou cenu. Pak se schováme do křoví a budeme pozorovat, jak muž ustrašeně hledá svoje boty. To se pobavíme.“ Profesor odpověděl s úsměvem: „Proč, mladý příteli, se máme radovat ze strachu chudého muže? To není správné. Navrhuji něco lepšího. Položte do každé boty jeden frank, pak se schováme do křoví a budeme se těšit z překvapení tohoto chudobného muže.“

Mladík udělal co mu bylo řečeno a pak se oba schovali do blízkého křoví. Netrvalo dlouho a dělník přišel. Byl unavený a vyčerpaný prací. Posadil se na okraj silnice, oblékl si mnohokrát záplatovanou bundu a chtěl vklouznout do obnošených bot. Něco ucítil. Asi je to kámen, pomyslel si.

Podíval se do boty a uviděl peníz. Otáčel jej z jedné strany na druhou, prohlížel si ho ze předu a ze zadu a nemohl se pohledem nasytit. Vypadalo to, jakoby v životě neměl v rukou takové bohatství.

Rozhlížel se, jestli je opravdu sám, zda nikdo není nablízku, a pečlivě strčil peníz do kapsy.

Potom si chtěl nazout druhou botu, ale také v ní bylo něco tvrdého. V obrovském vzrušení si pomyslel, že je to snad druhý peníz. A byl! Opatrně ho vytáhl, znovu se ohlížel, zda je sám a pak byl přemožen dětinskou vděčností. Padl na kolena a zvolal: „Ó, Bože, ty jsi věděl, že moje děti nemají chléb a moje žena je nemocná a leží v posteli. Proto jsi mi, dobrý nebeský Otče, poslal tyto peníze. Nyní poznávám, jak jsi dobrý. Do smrti Ti nepřestanu děkovat za lásku!“

Profesor a mladík ho tiše pozorovali ze svého úkrytu. Dělník šel domů ke své nemocné ženě a hladovým dětem. Všechna únavy z něho spadla, protože neočekávaná pomoc byla pro něho zkušeností víry. Nikdy se nedověděl, jakým způsobem mu Bůh pomohl.

Chudobný muž byl již dlouho pryč, když oba muži vyšli z úkrytu. Mladý Angličan přemýšlel a z očí mu tekly slzy.

„Příteli, nebyla to pro nás všechny velká radost?“ Zeptal se profesor a s úsměvem se podíval k jezeru, ve kterém se zrcadlila modrá obloha.

Student odpověděl tiše, pohnutým hlasem: „Dal jste mi dnes lekci, na kterou nezapomenu. Děkuji vám!“ ■

Lebensbilder, Petr Langholf, překlad J. Juřica

společenství s Ježíšem
pokračování

Náš osobní čas s Bohem

SAMUELE BACCHIOCCHI, PH. D.

Profesor teologie v důchodě,
Andrews University

2. MODLITBA Z POHLEDU BIBLE

Krize modlitby. O modlitbě se mnoho mluví, a přesto je v životě křesťana nejvíc zanedbávána. Teoreticky je důležitost modlitby uznávána každým křesťanem, ale prakticky se málo křesťanů pravidelně modlí. Krize modlitby v současném křesťanství je uznávaným faktem. Jacques Ellul pozoruje „umírání osobní modlitby. Lidé čtou ve svých Biblích méně, a modlí se individuálně méně a méně.“⁽⁵⁾

**Bible nám
představuje Boha
jako našeho
nebeského Otce,
tím poukazuje na
Jeho starostlivou a
milující podstatu.**

Walter Wagoner komentuje modlitební život studentů teologie v Americe následujícími slovy: „Studenti trpí syndromem, který najdeme ve všech protestantských církvích – dokáží se obrátit vyhnout disciplinovanému modlitebnímu životu. Společenské akce, duchovní guruismus – ve formě psychologického poradenství – a akademický přístup ke studiu náboženství se staly náhražkou a způsobem, jak se vyhnout modlitbě.“⁽⁶⁾

Krize modlitby není jen fenoménem amerického křesťanství. Na evropské scéně je krize modlitby dokonce horší. Triumf sekulární mentality, který slaví emancipaci od náboženských tradic minulosti, způsobil prudký úpadek v návštěvnosti církví a v praktikování modlitby jak v katolických, tak v protestantských zemích.

Je mnoho důvodů, které přispěly k této krizi modlitby. U kořene všech je satanova snaha bránit křesťanům v modlitbě. Často uváděný citát říká: „*Satan se třese, když vidí nejslabšího věřícího na kolenou.*“

Sekulární humanismus přispěl ke krizi modlitby tím, že učí lidi důvěřovat svým vlastním silám více než Božské síle. Disciplína, která je nutná k udržení pravidelného modlitebního života, zmalomyslnuje ty, pro které je těžké ji dodržovat. Dále je zde

i problém nevyslyšených modliteb, který vede mnohé ke vzdání se zcela modlení.

Nepochopení modlitby. Mezi těmi, kteří se modlí, existují různé názory na otázku, čím modlitba ve skutečnosti je. Někteří pohlíží na modlitbu jako na formu terapie, jako na techniku která je naplňuje. Odpověď na modlitbu nepřichází od Boha, ale spočívá v aktu samotném.

V některých charismatických kruzích je modlitba chápána jako technika k přemluvení Boha, aby nám dal to, co chceme. Modlitební programy za uzdravení, redukcí modlitbu na kouzlo provedené vyškoleným modlitebním vůdcem. Jiní charismatici věří, že modlitba by měla být především chválou, nejen prosbou. Pro některé modlitba není komunikací s Bohem, ale mechanismem, jehož prostřednictvím dojdeme k novému porozumění sama sebe.(7)

Mystikové považují modlitbu za techniku, která vyvolá jednotu s Božskou bytostí.(8) Sekulární teologové se dívají na modlitbu z etického hlediska, a ne jako na prosbu nebo přímlovu. Modlitbu vidí jako reflexi na potřeby světa.(9) Tyto a další nesprávná pochopení modlitby by nás měly alarmovat, že tam, kde působí Duch svatý, působí také zlí duchové.

Biblický pohled na modlitbu. V Písmu není modlitba technikou ke zlepšení sama sebe, nebo k dosažení mystické jednoty s Věčným, ale spíše prostředkem komunikace s Bohem. Ellen White nabízí moji nejoblíbenější definici modlitby: „Modlitba je otevřením srdce Bohu jako příteli. Neslouží k tomu, abychom Bohu objasnili kdo jsme, ale uschopňuje nás k Jeho přijetí. Modlitba nepřivádí Boha k nám, ale nás k Němu.“(10)

Modlitba, pak není recitací liturgických formulí k zalíbení se

Všemohoucímu, ale radostnou a inteligentní konverzací s Bohem jako s milujícím a respektovaným přítelem. Naše řeč s druhými je ovlivněna tím, co si o nich myslíme. S prezidentem Spojených států nebudeme mluvit stejným způsobem, jak mluvíme s mladou ženou, která nám zničila poštovní schránku. Takže způsob, kterým komunikujeme s Bohem skrze modlitbu, je z velké části závislý na našem chápání Boha.

Společenství s Bohem skrze modlitbu je možné, protože Bůh zjevil sám sebe v Ježíši Kristu a přebývá v našich srdcích skrze Ducha svatého. Pro ocenění křesťanské modlitby je nutné, abychom rozuměli podstatě Otce, Syna a Ducha svatého. Bůh Bible není filozofickým principem nebo magnetickou silou, která hýbe světem, ale nejvyšší osobní bytostí. Takovému Bohu se můžeme přiblížit v modlitbě nejen proto, že žije ve společenství, ale také proto, že si přeje zahrnout své rozumné stvoření do společenství s Ním.

Podstata Boha. Bible nám představuje Boha jako našeho nebeského Otce, tím poukazuje na Jeho starostlivou a milující podstatu. Donald G. Bloesch píše, že „neprosíme jako žebráci, ale jako synové a dcery, protože On je Otcem celého stvoření a především Otcem křesťanů“.(11)

Skutečnost, že Bůh je všudypřítomný, vševědoucí, všemohoucí a především láska, nám umožňuje otevřít Mu své srdce jako respektovanému příteli. Bůh je všudypřítomný v tom smyslu, že není jen nad námi, ale také v nás (Ef 4,6). To znamená, že nemusíme jít daleko, abychom s Ním mohli mluvit skrze modlitbu, protože je blízko nás.

Bůh je vševědoucí v tom smyslu, že všechno ví, včetně našich osobních potřeb ještě před tím, než Mu je řekneme (Mt 6,8, Př 15,3). „Než ještě mám na jazyku slovo,“

říká žalmista, „*aj, Hospodine, ty to všechno víš*“ (Ž 139,4 - BK). To znamená, že když předneseme Bohu na modlitbě svoje potřeby, tak ho o ničem novém neinformujeme, ale jsme uschopňováni k přijetí toho, co On pro nás uzná za vhodné.

Bůh je také všemohoucí v tom smyslu, že je Mu všechno možné a je schopný uskutečnit cokoliv si přeje. Je schopen odpovídat a odpovídá na naše modlitby. Jeho odpovědi jsou podle Jeho vůle a ne vždy podle našich představ.

A především Bůh je láska. To znamená, že je milostivý a starostlivý. Akceptoval nás v osobě svého Syna, zatímco my jsme byli hříšníci (Ř 5,8). Protože Bůh je láska, nemusíme se obávat odhalit mu na modlitbě svoje nejvnitřnější touhy, potřeby a problémy. Tím, že se s Bohem podělíme o svoje problémy, obdržíme sílu je snášet a také je překonat.

Důležitá Kristova role. Křesťanská modlitba je možná kvůli rozhodující roli Ježíše Krista. Skrze Jeho zástupnou smrt na kříži a Jeho vzkříšení z hrobu, zaplatil odplatu za naše hříchy a dává nám moc překonávat hřích v našich životech. Protože Kristus je náš Zástupce, který nás smířil s Bohem skrze obětování sama sebe, (Žid 9,26) a protože se za nás přimlouvá v nebi (Žid 7,26), můžeme směle přistoupit k trůnu milosti (Žd 4,16) v Kristově jménu. Ježíš řekl: „*Zač byste koli prosili Otce ve jménu mém, dá vám*“ (J 15,16 - BK; J 16,26-27).

Kristus nám umožňuje modlitební život nejen proto, že je naším přímlovcem v nebi, ale také tím, že v nás přebývá skrze Ducha svatého. Pavel připomíná Korintským, „*Nepoznáváte sami na sobě, že je ve vás Ježíš Kristus?*“ (2 K 13,5; 1 K 6,19). Toto ujištění, že Kristus v nás přebývá svým Duchem svatým, nám dodává odvahu přijít k Němu s modlitbou.

Kristus nám nabízí vzor modlitby. V dopise Židům čteme, že „On za svého pozemského života přinášel s hlasitým křikem a slzami modlitby a prosby tomu, který ho mohl uchránit před smrtí, a ve své úzkosti byl vyslyšen“ (Žd 5,7). Ježíš nám nejen dal vzor modlitby, ale také, jak uvidíme, dokonalý příklad stálého modlitebního života.

Role Ducha svatého. Modlitba je zakončena nejen v Otci a Synu, ale také v Duchu svatém. Je to Duch svatý, který nás sjednocuje s Kristem a umožňuje nám společenství s Ním. Duch svatý nás vede k tomu, abychom se modlili, on nás učí, jak se máme modlit a interpretuje naše modlitby. (Ř 8,26-27). Před Letnicemi se učedníci modlili ustrašeně, ale po vylití Ducha svatého svědčili a modlili se se silou a odvahou (Sk 4,23-31).

Duch svatý osvětluje naše myšlení, usvědčuje naše svědomí, a vede naše srdce k chválení Boha (1 K 2,10-13; J 16,8). Skutečnost, že Duch svatý přebývá v našich srdcích, nás může svádět k tomu, že ho považujeme za samozřejmost. Je důležité, abychom mysleli na to, že můžeme Ducha svatého zarmoutit (Ef 4,30; 1 Te 5,19), a tím způsobit, že se od nás vzdálí. Karl Barth nás varuje že, „Pokud po Duchu svatém netoužíme a nemodlíme se o Něho, neměli bychom si myslet, že je přítomen v našich církvích, v naší teologii, dokonce v našich modlitebnách.“(12) Potřebujeme se denně modlit za uschopňující sílu Ducha svatého, aby Jeho dary se mohly projevit v našich životech a naše modlitby byly smysluplné a efektivní. ■

Přeložila s povolením Samuele Bacchiocchi, Ph. D. - Katerina Rogers

Pokračování příště

OZNÁMENÍ

Milí odběratelé našeho časopisu, dostali jste šesté a poslední číslo roku 2005. V příštím roce vyjde časopis jen čtyřikrát. Pokud jste se neodhlásili, nebo nezměnili počet odebíraných čísel, budeme vám časopis dále zasílat ve stejném množství. Ještě prosíme ty, kteří nemají vyrovnaný účet, aby převedli peníze (30Kč za časopis, plus poštovné) na konto uvedené v Impressum na druhé straně časopisu. Děkujeme za pochopení.

Redakce

Chraň své srdce

Na má slova dej pozor, synu,
k mým výrokům své ucho nakláněj

Nikdy z nich nespouštěj své oči,
hluboko v srdci si je uchovej.
Životem jsou těm, kdo je nacházejí,
celému jejich tělu zdraví dávají.

Především dobře chraň své srdce,
právě z něj všečen život vychází.
Zbav se vší převrácené řeči,
ústa, jež mluví zle, zapud' od sebe.
Tvé oči ať vždycky hledí rovně,
svým pohledem miř přímo před sebe.
Zvaž, kudy povedou tvé kroky,
všechny tvé cesty pak budou bezpečné.
Neuchyluj se vpravo ani vlevo,
své kroky vzdal od všeho zla.

Příslaví krále Šalamouna 4. kap. 20-27, NBK 2004

Vědecký pohled na svět

Vysoký věk lidí před potopou – legenda nebo skutečnost?

ARMIN KRAKOLINIG

***před potopou -
ca. 4 metry***

***po potopě -
ca. 1,80 metrů***

V 1 Moj. páté kapitole čteme přesné údaje týkající se stáří předpotopních lidí. (Prosím, přečíst v Bibli). Podle této zprávy se lidé dožili věku téměř 1 000 let. Následující příklady to ukazují.

Adam	930 let
Set	912 let
Enoš	905 let
Kénan	910 let
Mahalalel	895 let
Járed	962 let
Metuzalém	969 let

Mnozí lidé, kteří to poprvé čtou si pomyslí, že se v žádném případě nejedná o historické skutečnosti. Nebylo by ale moudré, kdybychom to hned na začátku pokládali za pohádku nebo legendu.

Evolučně orientovaná věda prakticky nemůže tuto biblickou zprávu přijmout, protože přímo protirečí evolučnímu světovému názoru. Vědci totiž tvrdí, že první lidé měli jen velmi krátký život, asi 30 až 40 let !

Jestliže si uvědomíme, že věk lidí závisí na přírodě, klimatických podmínkách a životním prostředí, pak biblická zpráva je opodstatněná. Tehdy byly všechny podmínky mnohem příznivější pro život lidí. Vezmeme-li v úvahu jen klimatické podmínky, ovzduší a bujnou vegetaci, pak to bylo vynikající a kvalitní životní prostředí.

biblická věda

Máme ale konkrétní důkazy o těchto kvalitních životních podmínkách? Najdeme na naší Zemi ještě stopy dřívějšího světa? Mohlo se stát, že potopa tak změnila svět, že se změnou životních podmínek není možný dlouhý život? Na tyto otázky budeme postupně nacházet odpovědi.

Věk lidí po potopě (1 Moj 11,10-26)

Dobře si všimněme věkových údajů v jedenácté kapitole. Co zjistíme? Sem, který se narodil 98 roků před potopou, žil po potopě ještě 502 roků, tedy jen 600 let. (1 Moj 11,10). Je to o 350 roků méně, než žil jeho otec. Semův syn Arfaxad se narodil dva roky po potopě a žil již jen 438 let. Zde vidíme radikální zlom ve dlouhověkosti lidí po potopě. V průměru se zkrátil život o 500 let. Toto zkrácení nenastalo náhle. Bůh sdělil lidem před potopou v 1 Moj. 6,3: „Pročež řekl Hospodin: Nebude se nesnadití duch můj s člověkem na věky, proto že také tělo jest, a bude dnů jeho sto a dvacetilet“. (Pozn. Vědci vyzkoumali, že reprodukce buněk končí s věkem 120 let. Vypadá to, jako by lidem byly zabudovány hodinky, aby jejich věk byl omezen. Věda zatím nenašla žádné vysvětlení).

Sledujeme-li dále rod synů Noého (1 Moj 11 kap.) až po Mojžíše, uvidíme, jak se náhle u Pelega zkrátil život téměř o polovinu (1 Moj 10,25; 11,18-19), žil 239 roků. Réhu žil 239 let, Sárug 230 let, Náchor 145 let, Táré 205 let, Abraham 175 let, Izák 180 let, Jákob 147 let, Josef 110 (1 Moj 50,26, Mojžíš 120let (5 Moj 34,7).

Můžeme vycházet z toho, že plynule probíhající průběh snižování lidského věku je dostatečným důkazem o změně životních podmínek po potopě, se kterými

nemůžeme srovnávat podmínky, které byly na světě před potopou.

Dr. Wilder Schmith píše v knize: „Herkunft und Zukunft des Menschen“, Häusler Verlag Stuttgart: „Zkameněliny jsou plné zvířat a rostlin, které již dnes nežijí. Mnohá zvířata byla větší a silnější než ty, které dnes známe. Karbonové formy ukazují na bujně tropické a subtropické lesy rozprostírající se až do blízkosti pólů. Ty poskytovaly potravu zvířatům, které již dnes neexistují. Tehdejší život byl zřejmě mnohem bohatší a mnohotvárnější než jaký známe dnes. Je jisté, že nepředstavitelné množství druhů životních forem, jak rostlinných, tak i zvířecích, vyhynulo.“

V Bibli najdeme např. odkaz na lepší životní podmínky v dřívější době, ve 4 Moj 13,23: „Když došli k údolí Eškol, uřízli tam ratolest s takovým vinným hrozdem, že ji museli nést na sochoru dva muži. Vzali také granátová jablka a fíky“. Vypadá to, jako by to byly ještě zbytky předpotopního rostlinstva v zemi Kanán, kolem roku 1000 až 1500 po potopě. Podobně můžeme číst o okolí Sodomy a Gomory v 1 Moj 13,10: „Lot pozvedl oči a viděl, že celá jordánská rovina je až k Coaru bohatě zavlažována jako Hospodinova zahrada, jako egyptská země (– bylo to předtím, než Hospodin zničil Sodomu a Gomoru)“.

To jsou zřetelné biblické odkazy na podstatně lepší životní podmínky, které tehdy byly. Když máme takové zprávy o době „krátce“ po potopě, jak to muselo vypadat před potopou? Již po staletí pozorujeme stále se zhoršující životní podmínky. To také znamená, že čím dále se vracíme do minulosti, tím lepší byly podmínky pro život lidí, zvířat a rostlin.

Výše uvedený verš hovoří také o úrodnosti země v Egyptě, která

je přirovnána k „Hospodinově zahradě“. To bylo kolem roku 2 000 před Kristem. Dnes Egypt vypadá jinak, což svědčí o negativních změnách, které se udály po potopě.

Obrové z Kanánu; Goliáš a další

Nyní víme, že v této úrodné zemi nebyla jen hojná vegetace, ale skutečně i lidé zde byli podstatně větší. Měřili tři až čtyři metry! Byli to především synové Enakovi. (4 Moj 13,21-23)

Jedním z těchto potomků byl Goliáš, který měřil 6 loktů a dlaň, což odpovídá 3,5 m. (1 Sam 17,4). Žil v době 1000 – 900 př. Kristem. Goliáš nebyl žádný ojedinělý případ. V té době existovalo v Kanánu celé pokolení obrů (2 Sam 21,15-19).

Dalším pokolením obrů byly rody Emejců a Zamzumců. (5 Moj 2,10-11.20.21). Žili v Moabské zemi ležící na východ od Rudého moře.

Největší muž, o kterém nám Bible dává zprávu byl král Og (5 Moj 3,11). Jeho postel byla železná, devět loktů dlouhá a čtyři lokty široká (4,5m x 2m) Tento muž žil v době Mojžíšově, kdy věk lidí byl zredukován na 120 let.

Uvážíme-li, že Goliáš žil v době, kdy lidé žili cca 80 let, král Og v době, kdy lidé dosahovali věku 120 let, jak velcí pak museli být lidé před potopou, když dosahovali věku 900 let ?

Je také zajímavé, že raná babylonská mytologie nám podává zprávu v eposu o Gilgameschovi, že Gilgamesch byl veliký 11 loktů (5,5 m). To je zpráva o velkých lidech z nebiblických pramenů. ■

Vnadiidla satanova kultu

*Black Sabbath napsal
na jednom obalu*

*desky:
„Ty ubohý blázne,
který držíš tuto LP
desku ve svých rukou,
věz, že jsi s ni prodal
svou duši, neboť bude
zajata pekelným
rytmem, ďábelskou
silou hudby“.*

ROBIN DE RUITER

Žijeme v době nebezpečného násilí, prolévání krve a morální nevázanosti. Křesťané vědí, že satanovým cílem je zničit čisté smýšlení lidstva. Satan se snaží, aby dosáhl úplného oddělení člověka od Boha. Jeho zloba je namířena proti Božímu lidu. 1.Petr 5,8; Zj 12,17. Satan ví, že má krátký čas, proto nás nesmí překvapit jeho lstivé úklady. Ve své výbavě má spoustu účinných zbraní, které mohou zničit náš život. Nejsou to jen materiální snahy, zábava a propaganda, drogy a alkohol, ale také, jak vidíme, jsou to satanské filmy pro děti a stejně tak i hudba.

V knize „13 Satanových rodokmenů – důvod mnoha utrpení a zla na zemi“ (Nakladatelství Ráj) se můžeme dočíst, jak mocní naší planety se snaží nastolit Nový světový řád. Toto celosvětové spiknutí má náboženský charakter. V jeho podstatě se však skrývá satanismus! Základem je dogma platné od začátku světových dějin až po dnešní moderní svět, které říká, že satan bude jednoho dne řídit (ovládat) celý svět. Elitní skupina satanistů vytváří nejvlivnější rodiny světa, které připravují cestu pro Nový světový řád, pro nastolení vlády samotného satana.

Hollywood

Jakou úlohu zde hraje filmový průmysl? Podívejme se jen na muže jménem Walt Disney. Je to muž, který nám vybudoval zábavné parky a natočil nádherné rodinné filmy. Jeho firma je bez pochyby největším zábavním konglomerátem na světě. Ale zároveň je Disney, který je uctíván ja-

ko svatý, největším klamem Iluminátů. Fritz Springmeier popisuje, co Disney dělá: „Lidé jsou programováni, aby viděli Disneye jako dobročinného člověka.

Většina neví nic o tom, že jejich dětem jsou pravidelně předváděny programy, založené na okultismu a čarodějnictví. V pozadí lži je tvrdá pornografie, otroctví, kontrola myšlenek Iluminátů, záběry, při kterých jsou lidé zabíjeni přímo před kamerou a svádění lidí k čarodějnictví. Nikdo nezaprodal svět čarodějnictví tak dokonale, jak to udělali bratři Disneyové. Každý film, jeden jako druhý, vnáší chytře okultní myšlenky do

Foto: Hemera

myšlení lidí, a to vždy pod rouškou zábavy. Disneyland a Disney World jsou světově proslulí. Ale téměř, nikdo neví, že jsou obzvláště důležitým střediskem programování kontroly myšlení. Také poskytují své prostory Illuminátům a satanistům pro jejich rituály, právě tak, jako pro natáčení pornografických filmů.

Okultní svět již ve 20. a 30. letech minulého století znal svůj plán v Novém světovém řádu: Změnit rodinný život, nastolit revoltu dětí vůči rodičům a násilí ve světě. K tomu je zapotřebí vtáhnout děti do obrazů násilí. Např. již film v roce 1925, Alice Stage Struck, ukazuje malé děvče, Alici, připevněnou ke špalvu, ke kterému se blíží otáčející se pila. Illumináti jasně vědí, že musí vzbudit zvědavost dětí i dospělých lidí, aby vnesli okultní čarodějnictví do podvědomí v kladném světle.

Mohli bychom uvést nekonečnou řadu Disneyových filmů s touto tematikou a vždy s již popsaným cílem. Lt. Col. Grossman je vojenský odborník na vraždění lidí. V knize „On Killing“ (Boston, MS Little Brown a Co. 1996) píše, že zábavný průmysl používá stejné způsoby (postupy) k vychovávání vrahů, tak jako vláda cvičí vojáky v zabíjení. Hlavní rozdíl je ale v tom, že vojáci jsou cvičeni vraždit na rozkaz (povel), zatímco naše děti přes zábavné TV filmy a počítačové hry mohou zabíjet, kdy chtějí. Také píše na str. 308, že učení vraždit začíná již nevinně trikovými kreslenými filmy, ve kterých násilí roste postupně s věkem dítěte.

Ti, kteří si myslí, že Walt Disney přináší na plátno dobré a poučné věci, by si měli všimnout rozdílů proti původnímu ději. Jen na okraj a jako podnět k dalšímu studiu této problematiky, uvedu příklad přepracovaného děje pohádky Sněhurka a sedm trpaslíků, která se stala důležitým tématem programu kontroly myšlení.

Disney představuje kanibalismus jako „Triumf lidského ducha“. Pod pláštěm zábavy ukazuje, jak triumfální je lidský duch, který podporuje kanibalismus.

Moc hudby

Je nepochybné, že hudba má moc nad našimi sklony a ovlivňuje je. Hudba působí na lidské smysly, pomáhá léčit, její působení může být pozitivní i negativní.

Hudba a magie byly odjakživa sousedé. Lidé mohou být uvedeni mocnými rytmy do transu a masové hysterie, dokonce do posedlosti. Když se díváme na masy návštěvníků rockových koncertů pak vidíme, jak hudba dokáže vybičovat lidské pocity a dokonce je může řídit tak, aby vrchol jejich působení byl dosažen u všech lidí současně. Nepochybně přispívá také k tomu, že každý jednotlivec ztrácí schopnost reálného posouzení situace a slepě se odevzdá svým pocitům. Při rockových koncertech se vždy vyskytují scény divoké excese. Např. při jednom koncertu v Kalifornii (San Diego) volal dav 15 000 mladých lidí znovu a znovu „natas“ (pozpátku vyslovený satan)

U hudebních směrů Heavy Metal a jiných, můžeme najít písně, které sexuálně ponižují a zneuctívají ženy, vzbuzují rasovou nenávist a oslavují satanismus. Nejčastější témata hudby Rap a Heavy Metal jsou: drogy, alkohol, násilí, sexuální zneužívání, rasismus, sebevraždy a uctívání satana. Toto poselství se dostává k mladým lidem různými kulturními směry. Stále více mladých lidí upadá do těžkostí vlivem spojení s touto hudbou. Výsledkem je řada zločinů, znásilnění dětí, zneuctívání hrobů dokonce i vraždy. Tyto násilnosti jsou zřetelně doloženy.

Mnoho zpěváků a skupin hledá okultními cestami spolupráci s dé-

mony (např. popová hvězda Jennifer Lopez), aby od nich dostali inspiraci a démonicky nadpřirozené působení. Většina z nich nejen že uctívá satana a peklo, ale je zároveň kontrolována a využívána Illumináty.

Skupina Venom jasně ukázala, komu zpívá: „Nejsme tady, abychom vás bavili ... Kážeme ve službě satanově. Poslouchejte ho!“

Black Sabbath napsal na jednom obalu desky: „Ty ubohý blázne, který držíš tuto LP desku ve svých rukou, věz, že jsi s ní prodal svou duši, neboť bude zajata pekelným rytmem, ďábelskou silou hudby“. Skupina AC/DC řve znovu: „Přivedu tě do pekla, dostanu tě, satan tě dostane.“ Frank Zappa říká hrdě: „Jsem satanův obhájce ...“.

Bývalá rocková hvězda, Little Richard řekl v létě 1980: „Některé rockenrollové skupiny stojí v kruhu a pijí krev z poháru. Někteří klekají a modlí se k satanovi.“

Typické verše všech rockových koncertů skupiny Heavy Metal říkají: „Vyvíjíme tlak na tvoje tělo, znásilňujeme tvoji bezmocnou duši, proměníme tvoji povahu na smutnou a chladnou. Donutíme tě zavraždit svého bratra, pít jeho krev a jíst jeho mozek, rozsekáš ho a budeš lízat jeho kosti. Svět legií démonů vyhraje.“

Kdyby rodiče věděli, co poslouchají jejich synové a dcery, mnozí by si přáli, aby se vrátily staré dobré časy doby Beatles. Jen málo z nich ví, že toto vše začali právě oni. V roce 1962 řekl Lennon v Hamburském klubu hvězd Tonyemu Sheridanovi: „Vím, že Beatles budou úspěšní jako žádná jiná skupina. Vím to přesně, neboť za tento úspěch jsem prodal svoji duši satanovi.“ Oběť musí satana oddaně poslouchat a chválit. Mimo jiné musí zaprodanec také přinášet oběti a svádět další lidi ke službě satanu.

Hudba Beatles se skládala z těžkých opakujících se tónů, které pocházely z hudby Dionýsova kultu a hudby Bálových kněží, jímž byly dány moderní tóny (znění).

Skupina Rolling Stones vznikla se stejným úmyslem jako Beatles. V jejich textech najdete tatáž satanova poselství.

Celá křesťanská hudební scéna je vždy představována jako dokonalá. Skutečnost je ale úplně jiná. Královnou křesťanského rocku je Amy Grant. Ale křesťanství je z její hudby stále více vytlačováno. V jednom rozhovoru pro hudební žurnál „Rolling Stones“, otevřeně hovořila o koupání bez oblečení v Jižní Africe a o sexuálních potřebách moderního křesťana. Byla také spatřena v červených šatech, jaké nosí čarodějnice při rituálních obřadech a v dlaních měla Hexagram. Ten je používán k vyvolávání démonů z podsvětí. Není žádnou výjimkou, když křesťanské skupiny pořádají turné společně se skupinami satanistů, nebo se sexuálně perverzními týmy.

Jedna společnost v USA se jmenuje ZODIACO. Je to společnost, která v USA natáčí koncerty. Z této společnosti se v Kalifornii oddělila sesterská společnost MARANATA (Pán přijde). Smyslem a cílem tohoto podniku je zaujmout mladé křesťany a jiné věřící. Proto byly zvoleny pozitivní tóny se satanským destruktivním poselstvím. Když si někdo koupí výrobek spojený s rituálem čarodějnů a démonů, (aniž by o tom věděl) pak je má všechny dobrovolně doma. To se týká nejen rockové hudby, ale také country.

Rodiče mají často strach zakázat dětem hudbu, protože si myslí, že děti opustí rodičovský dům a budou rebelovat. Ale děti ji chtějí poslouchat proto, že jsou vzpurné.

Abychom si zachovali čisté smysly a čisté srdce, měli bychom pozorně volit hudbu, kterou chceme poslouchat. Také bychom měli poslouchat radu apoštola Pavla u Efez. 6,16: „A zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všechny šípy ohnivé nešlechetníka toho uhasiti.“ ■

Výběr z knihy „Die Köder des Satanskultes“,
Robin de Ruiter, ISBN 3-929170-49-3,
přeložil Jaroslav Jurica

perličky

Mnoho lidí věří, že Bůh existuje. Ale na jejich život to nemá přesvědčivý vliv.

Co by bylo pro tebe největší neštěstí? Rakovina, krach na burze, ztráta zaměstnání... ? Syn milionáře odpověděl: „Kdyby existoval Bůh!“ Zřejmě si byl vědom, že by se musel jednou zodpovídat ze svého života.

Náš život není jen jeden, ale, je také velmi krátký.

Jaká tragédie, když stres a shon nám dovolí zamyslet se nad smyslem života až na smrtelné posteli. (Jestli vůbec)

Janis Joplin, byla v 60. letech královnou rocku. Nazvala život „tancem kolem zlatého prasete.“ Na otázku reportéra, který se jí ptal na smysl života, odpověděla: „Být opilá, šťastná a užít si co nejvíc. Dělán se svým životem přesně to, co chci. Nevěřím, že bych mohla očekávat něco víc.“ Zemřela ve 27 letech po sedmém pokusu o sebevraždu. Jedna z jejích posledních písní se jmenovala „Život je jen samota.“

Pokud něco potřebujeme, pak je to nové auto, zaměstnání, byt. V nejhorším případě milosrdného soudce, když máme být souzeni. Ale Boží milost?

Jen málo lidí je ochotno vyvodit z poznání důsledky. Většina raději strčí hlavu do písku, místo aby změnila svůj život.

Změnit myšlení není lehké, ale obrátit se, je ještě těžší.

Ježíš hojí!

Utrpení

Tváří v tvář Ježíši

PETER HAHNE

Velké utrpení je možné unést jen tehdy, jestliže žijeme v těsném kontaktu s Kristem a s křesťany. Kdo vytrpěl svou bolest s pohledem upřeným k Bohu, ten může také jiné podepřít a pomoci jim. Básník Gottfried Benn píše: „Jestliže jste přemoženi zármutkem a únavou, a v šedé prázdnotě již nemáte vůbec nic, čtěte Joba a Jeremiáše. Pak vydržíte“ Pohled na lidi, kteří měli ve svém trápení zkušenosti s Bohem, může být velkým povzbuzením. Avšak ještě mnohem více dává pohled na Ježíše Krista, který nesl své utrpení podle Boží vůle jako nikdo jiný.

Dne 10. prosince 1942 píše Klepper do svého deníku poslední záznam: „Odpoledne jednání na bezpečnosti. Teď zemřeme. Ach, také to je Boží vůle. Dnes v noci jdeme společně na smrt. V poslední hodině utrpení nad námi stojí obraz žehnajícího Krista, který za nás bojuje. Při pohledu na něj náš život končí.“ Kdo žije tváří v tvář Ježíši, ten smí také v utrpení počítat s jeho přítomností a pomocí.

Žít s pohledem na Ježíše, znamená žít s modlitbou. Modlitba napřimuje. Modlitba dává nadechnout, protože ulevuje. Utrpení přináší do života neklid – modlitbádávající pokoj. Žal ztrácí na své tíži už tehdy, když jej svěťuji v modlitbě Bohu. Při pohledu na Ježíše padá světlo do mého temného

životního labyrintu. Smíme ho volat do svojí bolestné situace. Jeho blízkost nám daruje utěšující slovo: „Neboj se...“ Pláč 3,55-57: „Vzývám jméno tvé, ó Hospodine, z jámy nehlubší. Hlas můj vyslyšával jsi; nezacpávejž ucha svého před vzdycháním mým a voláním mým. V ten den, v němž jsem tě vzýval, přicházej, říkával: Neboj se.“

Žít s pohledem na Ježíše, znamená také žít v Jeho církvi. Být tam, kde bratři a sestry pomáhají nést slovem a činem. A svou modlitbou. Kde hrozí ztráta víry a naděje, tam jsou často naši bratři v Kristu, aby nám zase pomohli. „Proto potřebuje křesťan křesťana, který mu poslouží Božím slovem ...; vždyť sám si nemůže pomoci. Kristus ve vlastním srdci je slabší než Kristus v bratrově slovu“ (Dietrich Bohhoeffer). Etiopské přísloví praví: „Slovo, které ti pomáhá, si nemůžeš říci sám.“

Jestliže je někdo nemocen, pak Jakubova epištola doporučuje (Jakub 5,14): „Stůně-li kdo z vás? Zavolej starších sboru, a oni modltež se za něj, mažíce jej olejem ve jménu Páně.“ Modlíci se ruce jsou ruce dělající. Nevzdávají se ani v utrpení. Martin Luther přiznává v dopise Melanchtonovi po jednom kritickém týdnu své nemoci: „Jako bych byl ztratil téměř celého Krista, tak jsem byl zmítán bouří a vlnami zoufalství a rouhání proti Bohu. Ale Bůh, obměkčen prosbami svatých, začal se nade mnou smilovávat.“ Modlitby svatých, tedy bratří a sester, mohou přinést světlo do temnot našeho utrpení, kdy jsme se možná sami už přestali modlit.

Foto: Hemera

Blaze tomu, kdo má v utrpení kolem sebe lidi, kteří se modlí s dětskou důvěrou a dávají Boží útěchu! Lidi, kteří trpí a nesou břemeno spolu s ním, modlí se za něho a v pravém okamžiku mají slovo, které pomáhá. I když mlčí, dávají mu pocítovat: Jsem u tebe. Takové, často jen malé poskytnutí pomoci, může pro trpícího znamenat velkou útěchu. Mohou být stupínkem na cestě k nové životní odvaze.

Těžce nemocná paní vypráví: „Mou nadějí a útěchou je, že jsem skryta v Boží dlani. Ne že by tím ustaly všechny moje těžkosti, které mi tak ztrpčují mou cestu; nebyla jsem zbavena své nemoci; nedostala jsem také odpověď na všechny své otázky, ani nepřestala moje pokušení. Ne, ale když se mi dostalo Božího povzbuzení – často skrze člověka, dopis, slovo z Bible, skrze telefonické zavolání, nebo evangelium vysílané v rádiu, pak mohu, proti všemu očekávání, jít potěšena vstříc příštímu dni. Poznala jsem, že se břemena stávají únosnými, protože vím, že co dnes prožívám a čím trpím, není všechno. Bůh mi připravuje k mé spáse a k mému životu mnohem více.“

Jeden křesťan ve středních letech se nemohl vyrovnat s tím, že jeho žena náhle zemřela při operaci vinou lékařů. „Proč se to muselo stát právě mé manželce?“ A dodává, že často se hádal s Bohem. „Stále se ujišťujeme, že Pán chyby nedělá, že On dopustil to, co se stalo. Ale když se nás to pak osobně dotýká, je to přece jen těžké.“ Trýznivá otázka „Proč?“, a bolest přivedly toho muže na pokraj trudnomyslnosti. Uzavřel se do sebe a užíral se. Ale samota člověka ničí. Teprve vědomé zapojení do sboru církve, účast na bohoslužbách, práce v kroužku věřících ho přivedly do Boží blízkosti, do blízkosti pravé útěchy, protože byl ve společenství upřímně věřících lidí.

Žít s pohledem na Krista také znamená vždy znovu hledat radu a útěchu

v Božím slově, konfrontovat vlastní utrpení se slovem Bible. Žalm 119,5 říká: „*Toť jest má útěcha v soužení mém, že mne slovo tvé obživuje*“. Zdánlivě bezdůvodné utrpení dostává smysl a dává nám posvěcující sílu, jestliže se v Božím slově setkáme s Kristem (Bodelschwingh). Vštěpujeme si do paměti základní slova Bible. To je železná zásoba pro zlé časy. Pomáhají nám, abychom se vymanili ze všelijakých nálad, stavů mysli a depresí a pevně se drželi Boží dobroty. Slova Bible se tak mohou stát uzdravujícím lékem, protože to nejsou utěšující slova lidská, ale Boží. Žalmy 94,19: „*Ve množství přemýšlování mých u vnitřnosti mé, tvá potěšování obveselovala duši mou*.“

Kolik povzbuzení a útěchy nalézáme v Bibli! Uvádím jen některá výstižná místa:

Žalm 91,11-12: „*Nebo andělům svým přikázal o tobě, aby tě ostrážili na všech cestách tvých. Na rukou ponosou tě, abys neurazil o kámen nohy své*.“

Izajáš 12,2: „*Aj, Bůh silný spasení mé, doufati budu, a nebudu se strašiti; nebo síla má a píseň a spasení mé jest Bůh Hospodin*.“

Matouš 11,28-29: „*Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obťženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem vašim*.“

Židům 13,5: „*Obcování vaše budiž bez lakomství, dosti majíce na tom, což máte. Onť zajisté řekl: Nikoli nenechám tebe tak, aniž tě opustím*.“

Známého autorapísní Paula Gerhardta postihlo velké utrpení. Za třicetileté války ztratil během dvou týdnů čtyři členy rodiny; svou manželku a tři děti. Právě tato těžká rána způsobila, že napsal píseň, kterou bychom jinak neměli. Od té doby dala útěchu nespočetnému množství lidí. Je to jasný triumfální zpěv, který zaznívá uprostřed kruté bolesti:

Proč bych se měl trápit,
Mám přec ještě Krista,
Kdo mi ho chce vzít?
Kdo chce o nebe mě připravit,
Jež Boží Syn mi
K víře mé již přidal?“

Blažení jsou ti, kteří nic necítí, a přece věří. Ti kteří uprostřed bolesti hledají pohledem Ježíše. Pocity nejsou žádným měřítkem víry. Věřit znamená: Svěřuji se Ježíši Kristu a vím, že toto životní spojení trvá také tehdy, když už nemohu říci „Haleluja“

Překvapující obrat ve sporu

Jak vlastně může Bůh dopustit utrpení? Jak to všechno může na nás uvalit? Jak může nad námi konat soud, když musíme na této zemi snášet tolik bídy a utrpení? Vypráví se příběh, který mi velmi pomohl, abych na tuto otázku odpověděl:

Až bude konec světa, shromáždí se milióny lidí před Božím trůnem. Jedni se dívají do jasného světla s bázní, jiní zůstávají lhostejní. Sdružují se do hloučků a horlivě mezi sebou diskutují. Mají jen jedno téma: Jak mohl Bůh dopustit utrpení, které teď lidé vidí při zpětném pohledu, v tak obrovském množství a v tak zdrcující formě? „To má být Bůh lásky?! Jak může nad námi vykonávat soud? Rozumí vůbec našemu utrpení? Cožpak On musel někdy trpět? vykřikuje pronikavým hlasem jedna stará žena. Vyhrnuje si rukáv a ukazuje vytetované číslo z koncentračního tábora.

Barevný mladý muž si rozčileně rozepíná límec u košile: „Podívejte se na to“, vybízí okolostojící a ukazuje jizvy na krku, jizvy po oprátce, „lynčovali mě jen proto, že jsem černý, a ne bílý. Odvlekli nás na otrokářských lodích. Odrhli nás od našich drahých. Museli jsme pracovat jako zvířata. To má být Bůh lásky?“ Jedna mladá dívka zírá

Ježíš hojí!

strnule před sebe, tiše, bez účasti. Na jejím čele je možno přečíst slovo: „Nemanželská“.

Všude se zvedá vlna rozhořčení. Lidé jsou pobouření. A každý žaluje na Boha, „protože dopustil na světě zlo, utrpení, bezpráví. A on chce být Bůh lásky ... ? „Jak to máš dobré, Bože“, říkají všichni. „Jak to máš dobré ve svém nebi, kde je všechno krásné a plné jasu. U tebe nejsou slzy, strach, hlad, nenávisť, utrpení. Ano, ty to máš dobré. Ale my? Dovedeš si vůbec představit, co všechno musí člověk na zemi vytrpět? Víš, co znamená snášet utrpení a plakat? Vedeš, Bože, celkem bezpečný a zajímavý život ...“ Tak mluví lidé před Božím trůnem.

A najednou má kdosi nápad: „Zahájíme proces s Bohem. Chceme ho odsoudit.“ Každá skupina si zvolí svého mluvčího. Je to vždycky ten, kdo ve svém životě nejvíce trpěl. Je to Žid, černoch, nemanželská dcera, Ind z kasty nedotknutelných, nemocí znetvořený malomocný, oběť náletu, umučený v sibiřském koncentračním táboře ... Všichni společně vzrušeně diskutují. Až se nakonec shodnou na formulaci obžaloby proti Bohu: Dříve než bude mít Bůh právo povolát nás k soudu, má jednou snést to, co jsme my lidé museli na zemi vytrpět. Bůh má být odsouzen k tomu, aby žil na této zemi jako člověk.

Ale protože je Bůh Bohem, stanoví si lidé ve svém procesu určité podmínky: Nemá mít možnost, aby si na základě svého Božského původu sám pomohl. Má se narodit jako Žid. Aby viděl, jaké je to být Židem. Legitimita jeho narození má být pochybná. Podle lidského zákona se má narodit jako nemanželský. Nikdo nemá vědět, kdo je vlastně jeho otcem. Jako takový člověk se má pokusit vysvětlit, kdo je Bůh. Ano, má přijít na zem s nárokem, že je sám Bohem. Svými nejbližšími přáteli má být nakonec zrazen poté, když žil jen tři desítky let v nedostatku, pronásledován, o

hladu a vystavený pokušením. Má s ním být proveden soudní proces na základě lživých obvinění.

Lidé se před Božím trůnem předhánějí při formulaci návrhů, jak má být Bůh potrestán. Nakonec má vytrpět to, co se stalo v jejich životě jim. A sice – všechno najednou. Jeho proces má být veden na základě falešných nařčení. Bůh má být vyslýchán u soudu, který je proti němu zaujatý. Zbabělý soudce ho má odsoudit. Má sám na sobě poznat, jaké to je, když je člověk všemi opuštěn, úplně sám a bez pomoci. Má být bezcitně mučen a potom zemřít krutou smrtí. A to před očima všech. Má být přítomno mnoho svědků, kteří se mu budou smát, budou ho urážet a budou jím pohrdat.

Lidé se před Božím trůnem dohodnou: Bůh má na zemi vytrpět všechno to, co se během života stalo jim. Každý mluvčí vyhlásuje svůj rozsudek proti Bohu. Tvrdí a nemilosrdně. Je to proces bez milosti.

Zatímco je vyhlášován jeden rozsudek za druhým, začne se zástupu zmocňovat neklid. Když poslední vyhlásil svůj rozsudek, nastane hrobové ticho. Všichni do jednoho mlčí. Rozpačité mlčení. Bylo by slyšet i špendlík spadnout. Všichni ti, kteří Boha tak krutě odsoudili, sklání hlavy. Zahanbení a dojatí se od sebe odvracejí. Nikdo se již neodvažuje promluvit. Každý z těchto lidí najednou ví, o co tu jde. Každému je jasné: Bůh vzal přece na sebe trest už dávno. Rozsudek na sobě nesl už dlouho předtím.

Ježíš přišel na tento svět. Narodil se jako Boží syn. Narodil se z panny v ubohé stáji. Ježíš, narozený jako Žid, přišel do lidské špíny. Tvrdil, že je Syn Boží. Ale lidé ho neuznávali, posmívali se mu, uráželi ho a nakonec odsoudili. V posledních hodinách svého života byl Ježíš osamocen, všemi opuštěn, mučen a trápen. Všechno utrpení a všechna nespravedlnost, jaké si jen člověk dovede představit, byly uvaleny na tohoto Jediného.

Náhle bylo jasno všem, kteří chtěli odsoudit Boha, o němž se domnívali, že je tak krutý a sám neví nic o utrpení: Rozsudek byl přece vykonán. Bůh již prožil utrpení. Na vlastním těle je prožil. V osobě svého syna Ježíše Krista. Nemusíme již vést s Bohem žádný soudní proces. Rozsudek byl vyneset. A je to rozsudek v náš prospěch: Izajáš 53,4-5: „*Ještotě on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl, my však domnívali jsme se, že jest raněn, a ubit od Boha, i strápen. On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.*“

Bůh nám prokazuje svou lásku tím, že Kristus za nás zemřel - Jan 3,16: „*Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.*“

Římanům 5,8: „*Dokazujet pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás.*“

„Ano“ našemu životu nepoznáme podle toho, jak se nám daří a podle našeho zdraví, ale podle kříže Ježíše Krista. Bůh nešetřil svého Syna, aby ušetřil nás. Jeho utrpení nás od bolesti neosvobozuje, ale uschopňuje nás utrpení snášet. Pavel mohl říci u Římanům 8,35: „*A protože kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zdali zarmoucení, aneb úzkost, nebo protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečnost, čili meč?*“

Je rozšířen mylný názor, že utrpení má svůj smysl. Ne, nemá. Jen jedno utrpení na světě má smysl, Ježíšovo umírání na kříži“ (Winrich Scheffbuch).

Pod tímto golgotským křížem mohu odložit svá břemena. Zde nalézám sílu, abych mohl své utrpení unést. „Tíha pozemského utrpení bude lehká jen tehdy, když svou mysl obrátíme k věčnosti.“ (Kalvín).

Bůh nám nepomáhá tak, že nás bolesti zbavuje, ale v utrpení nám pomáhá. Jemu mohu důvěřovat,

protože On za svým zaslíbením stojí: Skrze všechno utrpení, které na tomto světě mám, smím přijít do Jeho věčného světa.“ Zjevení Janovo 21,4: „*A setřet Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pomínu.*“ Protože nevidíme až na konec, je všechno utrpení nesnesitelné“(Luther). Křesťané vědí, že se mohou spolehnout na Boží zaslíbení. Vždyť důvěra znamená také toto: Učím se žít s otázkami, na které v tomto světě nenalézám odpověď. „Bůh neplní všechna naše přání, ale plní všechna svá zaslíbení.“(Bonhoeffer).

Útěcha v utrpení

Je jedna mladá rodina. Dva urostlí hoši, jednomu je pět, druhému osm let. Mají úctu ke své matce a zbožňují svého otce. Ten kypí zdravím a oplývá silou. Kde je ve sboru třeba pomoci, všude se chápe práce. V této rodině žije Kristus.

Náhle je všechny stihne pohroma: Otec musí do nemocnice. Diagnóza je zdrcující: dětská obrna – ve 34 letech! Naděje na vyléčení je minimální. Ale rodina ví, odkud může teď v utrpení čerpat sílu. Ví, že právě nyní je tady pro ní Ježíš.

Po několika měsících otec zase vstane z postele, opustí nemocnici a přijde domů. Nevypadá jako dříve. Tahá za sebou nohu. Ale v jeho nitru se nic nezměnilo. Jeho víra má pevný základ, protože prožil to, co říká Izaiáš 40,31: „*Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.*“ Tento muž je pro celý sbor, pro celou obec i pro své pracoviště svědectvím víry. Jeho zdravá manželka čerpá vždy novou odvahu z víry svého nemocného muže. A ten často vyznává: „Bůh nám seslal utrpení proto, abychom se upevnili ve víře v Něho.“

Ale pak přijde další rána: nádor na mozek. Čeho se mají ještě držet?

Jak jen to může Bůh dopustit? „Pane, jestliže je to tvoje vůle, můžeš tatínka uzdravit“, modlí se oba pěkní chlapci s dětskou důvěrou. A pak stojí rodina u úmrtního lože otce a manžela. Leží tady bledý v bílých poduškách ten, jenž byl dřív plný síly. Jeho chuť do života byla vždy nakažlivá a dodávala odvahy. A nyní neřekne ani slovo. Došlo k ochrnutí. Při jasném rozumu. Obraz bídy!

Ale náhle tento 34letý otec rodiny, jehož kvetoucí život jde k žalostnému konci, ještě jednou otevře oči. Vidí je všechny vedle sebe: plačící manželka, vyděšené děti. Začíná cosi šeptat. Zcela tiše a sotva srozumitelně. Jsou to tři čísla: 297. Všichni se na sebe dívají tázavě a bezradně“ 2-9-7 ...“ šeptá otec. Potom zavře oči.

Členové rodiny otevrou zpěvník na č. 297. Mladá matka čte u úmrtního lože svého milovaného manžela, zajímajíc se slzami, píseň od Paula Gerhardta:

„Proč bych se měl trápit?

Mám přec ještě Krista.

Kdo mi ho chce vzít?

Kdo chce o nebe mě připravit,

Jež Boží Syn mi

K víře mé již přidal?“

Jestliže je před námi nebe, pak je hodina smrti jen rozloučením do opětného shledání. Život neleží za námi, když smrt všechno ukončí. Za námi je smrt, ale život je před námi, protože Ježíš Kristus přemohl smrt a daroval nám život věčný.

Na hřbitově se sešlo mnoho truchlících. Vsech se hluboce dotkl osud mladé rodiny. U otevřeného hrobu zpívá ještě jednou mladý pěvecký sbor, který kdysi řídil tento předčasně zesnulý. Vdova si přála, aby zazpívali píseň, která všechny dojala svědectvím živé víry tváří v tvář smrti:

„Když se mi zdají cesty mého Boha

zvláštní, a těžké

a má skrytá přání

se tiše v moři starostí rozplývají;

Když sedě a těžkopádně plyne den,

jenž mi přinesl jen bolest a trápení,

smím myslet na to jediné:

Bůh nikdy nechybuje!

Když se nad nevyřešenými otázkami

moje srdce chvěje v zoufalství,

a chce se vzdát Boží lásky,

protože vzdoruje ve své pošetilosti,

pak smím všechnu svou unavenou touhu

tiše svěřit do Boží pravice

a v slzách si říci potichu;

že Bůh nikdy nechybuje!

Proto se, moje srdce, ztiš a zanech všeho,

co je pozemské a prchavé,

ve světle nahoře uvidíš,

že dobré jsou cesty, kterými On vede.

I kdybys ztratit muselo, co ti je nejdražší,

kdybys chladnou, tmavou nocí jíti mělo,

drž se pevně blaženého toho poznání:

že Bůh nikdy nechybuje!“

(napsáno r. 1943 ve Stalingradu)

naším čtenářům

Znám svoji identitu?

„Kdo jsem?“ „Kde je moje místo?“ „Jaký je smysl mého života?“ To jsou otázky, na které mnohdy těžko hledáme odpověď. Schází nám návod, jak žít svůj život. Nic není tak, jak bylo kdysi. S tím, co platilo pro naše rodiče, se dnes nemůžeme ztotožnit. Naše kořeny jsou stále více osekávány společenskými a hospodářskými změnami, požadavky moderního života.

Na nic se nelze spolehnout, neustále je zde něco nového, vše je v pohybu. Těžko držíme krok s vývojem nových situací. Například získané vědomosti v povolání velice rychle stárnou. Znovuzačínající a starší lidé jsou vystaveni velkému tlaku. Nikdo si dnes nemůže myslet, že své povolání bude vykonávat celý život. To, co jsme se kdysi naučili, rychle zestárla.

Mezilidské vztahy se dramaticky změnilly. Dnes například uvažujeme jen o životním partnerovi jen pro úsek života, který je často velmi krátký. Také přátelství má dnes omezenou trvanlivost. Hodnoty flexibilní společnosti zní: „*Buď pružný, k ničemu se nezavazuj a nikomu se neobtěžuj.*“ Cena za tento postoj je obrovská.

Proud informací, kterému jsme denně vystaveni, je dalším fenoménem dnešní doby. Internet, nové programy pro počítače v zaměstnání i doma, satelit, mobilní telefon a spousta informativních letáků, to je dnešní svět. V zorném poli informací se cítíme bezmocní, přemožení, bez kompetencí. Globalizace a její následky přináší další nejistotu, se kterou se musíme vyrovnat. Není spolehnutí ani na sociální systém. Mnoho lidí je nezaměstnaných. Zejména mladá generace a starší lidé, musí čelit tomuto stavu.

V konzumní globalizované společnosti nehrají náboženské hodnoty žádnou úlohu. Posun hodnot můžeme také pozorovat v ekumenickém hnutí. Rozdíly mezi církvemi jsou stále menší. Dnes již nejde o biblické pravdy, nýbrž jen o příslušnost. Stalo se moderní přibrat do křesťanství trochu z východních náboženství, esoteriky, synkretizmu, pluralismu, filozofie, psychologie, mesmerismu atd.. Od církví se stále méně očekává pomoc v tíživých životních situacích. Stále častěji jsou propagovány zásady, které zní biblicky, ale obsahují světské prvky a nejsou budovány na Kristu.

Z objektivního pohledu, existuje „zředění víry“ a „nová spiritualita“, což se z biblického hlediska nemůže označit jako „probuzení“ nýbrž jako „odpadnutí“ v době konce. Kristus již před 2000 léty řekl: „... *Až ale přijde Syn člověka, najde na zemi víru?*“ (Luk 18,8) Zde je řeč ne o nějaké víře, ale víře, kterou učil Kristus a apoštolové. Také je napsáno, že evangelium, kterému učil Kristus, je věčné a platí pro všechny lidi. „*Spatřil jsem také jiného anděla, letícího středem nebe, který měl věčné evangelium, aby je kázal obyvatelům země, každému národu, kmenu, jazyku i lidu.*“ (Zj 14,6)

Kristus i dnes nabízí svoji ruku všem nenáviděným, pronásledovaným, vyháněným a všelijak trpícím. Uchop se Jeho nabízející ruky.

Jaroslav Juřica